

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia IX. B. Virgo Amorem, quasi venatorem implorat; & emittit qui
Puerum errantem, ceu hinnulum, capiat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Nescit enim seris nox cæca quid aduehat horis,
 Et necis, an vitæ pignora Virgo feret.
 Risit Amor, rapidoque volans premit axe timorem,
 Qui graue funesto puluere tardat iter.
 Quid lacrymis æquas gemitus & vota querelis?
 Tolle tuas tecum degener umbra minas.
 Quid metus obtexit cæcâ caligine cælum?
 En, sine nube redux, quod precor, aura nitet.
 Prospice, quàm longum chorus hic trahit aliger agmen,
 Ad Matrem Pueri qui redeunte redit.
 Cede Timor; tandem Spes vicit amœna Timorem.
 Quâ fugit arte Puer, non fugit; exsul amat,
 Hic ubi nil reliquum credas, tamen omnia speres.
 Spes ubi læta viret, floret amœnus Amor.
 Floris ut instat Amor crescit, sic crescit Amoris
 Fructus; ut hæc carpas gaudia, semper ama.
 Hæc tibi spes lætis præfloreit idonea cutis;
 Vota seras Solymæ, gaudia certa metes.

(a) *In Aegypto hodieque ficus ostenditur, quæ Matrem & Puerum in fuga, ubi sæua ingruebat tempestas, sinu suo sponte tum dehiscenti receperit.*

ELEGIA IX.

B. Virgo Amorem, quasi venatorem, implorat; & emittit qui Puerum errantem, ceu hinnulum, capiat.

1. *Mittit Amor suos affectus, ut canes.*
2. *Nonnulla Pueri vestigia offendit.*
3. *Queritur se non plura, nec clariora vestigia deprehendere.*

Lynceus eia sacram venator discute prædam,
 O Amor; explora læta, vitæta, specus.

Virgo

Virgo iubet, teneri quam cura fatigat alumni,
 Quem par flamma coquit, iussa facessit Amor:
 Explorator Amor, quo nemo sagacior Argus,
 Seu nox furua tenet, seu magis alba dies.
 Alter is Actæon (sed iam non fabula) prædam
 Qui premat acer equo, præpete siue cane.
 Cura, labor, spes, vota, preces, fiducia, mæror,
 Actimor, & volucris mista timore fides
 Vestigat, canis instar, iter fugitantis IESV,
 Dux ubi Spes omni plus cane prompta sequi est,
 Deprendit timor hinc rapidi vestigia pardi;
 Inde legit mæror triste leonis iter:
 Nam Solymo quacumque premit vestigia saltu,
 Æmula forma pedum signat & umbra feram.
 Nempe reas hic scriba nocens meditatur ad aras;
 Quod leo non ausus, nec tigris ausa scelus.
 At subit huc meliore comes Fiducia passu,
 Candida cui felix annuit omen aus.
 Cerne, columba caput niueis circumuolat alis,
 Et rectâ Solymo limite tendit iter.
 Spes suaves bibulis ut naribus hauserat auras,
 Puluerulenta leuem stetit in arua fugam.
 Ecce tibi, mimæ nora calcis adumbrat IESVM;
 Ad Solymæ turres queis sacra thura litant.
 Deprendi facilis pes monstrat iturus euntem,
 Cœlite sentires sub pede stare rosas.
 Tum propiora legens Gnati vestigia Mater,
 Sæpe rigat lacrymis præuia signa suis.
 Quaque cauis calidos imbres instillat arenis,
 Sic mihi clam tristi murmure visa queri est:
 Si pes scriptus humi signat ceu littera Verbum,
 Cur pedis è signo vox mihi nulla redit?
 Lingua nec vlla tonat, mutis interpres arenis,
 Quæ sit inexpertis nuncia fida vijs?
 Umbra nec vlla stat apta loqui de perpete Verbo,
 Solis ut illa mei nobile monstrat iter?
 Aduena Niliacas Puer ut deuenit in oras,
 Iamque peregrinis exsul oberrat agris?

Indice Mercurio stans ad caput omne viarum (a)
 Edidici Phario compita secta solo.
 Ipse viæ sed enim dux quid nisi fabula vanus
 Mercurius ? malim Numinis ora sequi.
 Nec meus ambages Puer erudit ipse viarum :
 Qui via certa mihi cur labyrinthus erit ?

(a) *Mercurius*, ὁδῶνός, id est viarum dux, collocari solitus in quadriuijs, viam vt indicaret dubijs viatoribus.

ELEGIA X.

Dolet se non posse, venatorum exem-
 plo, capere prædam suam.

1. *Ingemiscit adhuc aufugere suum Hinnulum.*
2. *Vestigia optat exosculari.*
3. *Videt fortè obuiò ab venatore prædam capi, nec abs se Puerum deprehendi dolet.*

Sic Matrem, sic ergo fidem, sic ludis amorem ?
 Sic fugis ah! Ceruam Ceruule blande tuam ?
 Eia fauce, facilisque redi, simul infue pectus ;
 Magna tui pars hoc pectore Gnate sedet.
 Hoc vtinam gremio pars cætera sidat Alumni !
 Vt quid dimidio non nisi vivat Amor ?
 Totus at incertas Amor auolat exsul in aëras,
 Et mea spes, omni plus aue, rapta fugit.
 Quæque fugit, tacitis profugum cor abripit hamis,
 Vita simul rapto deuia corde fugit.
 Nec redit ; ignotas abit irreuocandus in oras ;
 Siue rapit remus, seu leuis aura vehit :
 Idque redux roseos vbi iam ter solis ad ortus
 Pegaseum pernix Phosphorus egit iter.
 Luce carens oculus muris caligat in vmbriis.
 Hei mihi, lux vitæ cui perit alma suæ !

Spinea